

CONTRIBUȚII PRIVIND PARTICIPAREA MASELOR POPULARE DIN ȚARA FĂGĂRAȘULUI LA REVOLUȚIA BURGHEZO-DEMOCRATICĂ DE LA 1848 DIN ȚĂRILE ROMÂNE

ION MÎNDREA și ȘTEFAN MIKLOS

Revoluția de la 1848 din țările române, izvorită din aceleași condiții ale dezvoltării materiale și spirituale ale societății românești din Moldova, Transilvania și Țara Românească, a avut un caracter organic și unitar. Revoluția a fost unitară nu numai prin exprimarea acelorași năzuințe, proprii tuturor românilor, ci și prin legăturile continue între centrele revoluționare din cele trei provincii, părți componente ale aceluiași trup național.

Desfășurându-se pe fondul luptei generale împotriva feudalismului, a stării de exploatare socială și oprimare națională exercitată de clasele privilegiate din Transilvania, vîrtejul revoluției de la 1848 a atras cu repeziciune masele țărănești, pe orășenii și intelectuali din districtul Făgărașului. Ca pretutindeni unde a avut loc, și pe aceste meleaguri revoluția era chemată să rezolve năzuințele de veacuri ale populației românești, de libertate socială, independentă și unitate națională.

Grele sarcini feudale, samavolnicile nobililor și ale diferiților dregători apăsau greu pe umerii țărănimii din districtul Făgărașului, fie ea dependentă sau nu. Aici, ca de altfel în întreaga Transilvanie marea majoritate a iobagilor o formau țărani români¹. După legea urbarială din 1847, în stare de iobăgie se aflau locuitorii din 51 de comune ale districtului Făgăraș. Alături de comunele iobăgite mai existau comune scutite, numite „boierești“ sau cele „militarisate“².

¹ Ștefan Mateș, *Situația economică a Românilor din țara Făgărașului*, Cluj, 1935, p. XLI.

² George Barițiu, *Părți alese din istoria Transilvaniei pre două sute de ani din urmă*, Sibiu, 1889, vol. I, p. 647—648.

Starea materială a iobagilor era deosebit de grea. De pe un pământ redus ca întindere țăranul iobag trebuia să scoată, cu mijloace de lucru rudimentare, cu vite slabe sau rău întreținute, un minim necesar existenței familiei sale. De asemenea prin munca sa întreținea „curtea domnească”, suporta partea cea mai mare a poverilor față de comitat și față de stat.

În schimbul pământului pe care-l lucra („sesie”), pentru întreținerea familiei sale, iobagul trebuia să facă „robotă” și alte prestații feudalului, să dea zeciuală și daruri la diferite ocazii. Cea mai anevoioasă povară a iobagilor era robota. Aceasta, însă, deși fixată de unele „urbarii” din Ungaria în funcție de mărimea sesiei, era de multe ori fixată „după datină”, ceea ce lăsa cîmp liber samavolniciilor proprietarilor. Robota și mărimea sesiei iobăgești era variată ca mărime de la saț la sat. Astfel, în comuna Veneția de Sus, iobagii cu o sesie de 25—40 gălete (12,5—20 jugăre) de semăntură și finaț lucrau pe moșia nobilului cîte 3 zile pe săptămînă, iar cei cu o sesie de pînă la 20 gălete (10 iugăre), lucrau 2 zile pe săptămînă. În comuna Părău situația era puțin schimbată. Aici, iobagii care dețineau o sesie de 60—70 gălete (30—35 jugăre), prestau cîte 4 zile de lucru pe săptămînă, cei cu sesii de 40—50 gălete (20—25 jugăre), munceau cîte 3 zile pe săptămînă, iar cei care dețineau pământ pînă la 40 gălete (20 jugăre), munceau pe pământul feudalului cîte 2 zile pe săptămînă³. O situație mai grea o aveau iobagii din comunele de munte, unde pământul de arătură al sesiei era foarte mic. Așa de exemplu, în comuna Șinca-Veche, o sesie de mărime mijlocie avea doar 1—2 gălete de pământ pentru arătură⁴.

Pe lingă robotă, numeroasele obligații și în primul rînd „dijma” se-cătuiiau complet avutul țăranului. În comuna Viștea de Sus, țăranii dă-deau baronului Iosif Brukenthal, „dijma domnească la curte din tot felul de bucate ce prășiau la cîmp a 10-a parte. Din picioici și fasole numai de 2 ani de zile a început curtea a lua cu sila. . .”. Tot în această comună dijma se mai dădea „de la un porc, 1 creițar, de la un miel iar un creițar, cine are 10 miei acela dă un miel în dijmă”⁵. Iobagii de aici se plîng contra sistemului dijmei în muncă, care, „la vremea secerii, la sapă, la coasă și la

³ Ștefan Meteș, *op. cit.*, p. LXV.

⁴ *Ibidem*, p. LXV—LXVI.

⁵ Datele sînt luate din documentul „Răspunsul iobagilor români din Viștea de Sus la cunoscîria urbarială din 1820 în Țara Făgărașului” (vezi Ștefan Meteș, *op. cit.*, p. 381 și 385).

tot felul de lucru cînd îi grabnic ne ține cîte 3 zile și nu face cu oamenii cum ar trebui să facă, fără ca pe vitele ne ia cu biraele cele domnești⁶.

Din cauza grelelor sarcini feudale, a deposedărilor de păduri, pășuni, pămînturi, țărănimea din satele „Țării Oltului“, fie ea dependentă sau nu, se ridică la luptă în masă împotriva nobililor, a dregătorilor și a întregii administrații, reprezentată în majoritate de funcționari maghiari. Încă din primăvara anului 1848, rapoartele autorităților regimului habsburgic vorbeau de „serviciile refuzate de subalternii nobililor din Făgăraș. . .“⁷

Alături de țărănime vor îmbrățișa nobilele idealuri ale revoluției o serie de orășeni, meșteșugari și intelectuali; ei se fac interpreții năzuințelor seculare de libertate ale populației românești de pe aceste meleaguri.

În districtul Făgărașului, unde s-au dezvoltat de timpuriu meșteșugurile, în general cele casnice, existau în preajma anului 1848, pe lângă „tehurile“ (breslele) din orașul Făgăraș, printre care cea mai importantă era corporația tăbăcarilor, o serie de meșteșugari individuali: lemnari, măcelari, croitori etc., răspîndiți mai ales la sate⁸.

Printre intelectualii români făgărășeni, care s-au făcut cunoscuți pentru ideile lor înaintate, se numărau în primul rînd dascălii școlilor confesionale, printre care amintim pe Petru Popescu (dascăl și paroh), participant la revoluție cu gradul de maior, pe Bucur Comșa, sau pe renumitul „învățăcel“ Adam Coțaveiu, care a slujit școala, „tocmai pe timpul revoluției“, învățînd atît pe copiii din oraș, cît și pe cei din sate⁹.

Orășenii, fie ei intelectuali sau meșteșugari au fost participanți direcți la acțiunile revoluționare. Reflectînd starea de spirit ce îi cuprinsese pe aceștia, un raport al autorităților administrative al birarului orașului, preciza că, în Făgăraș „mulți orășeni străpunși de ideile epocii prezente, în deosebi cei români, manifestă nesupunere și înclinății spre tulburarea liniștei publice“¹⁰.

Încă de la începuturile revoluției în Transilvania, românii din Țara Oltului își vor manifesta dorința de a participa alături de frații lor la ma-

⁶ *Ibidem*, p. 383.

⁷ Arhivele statului Sibiu, Protocolul al II-lea al Universității săsești, între 1846—1848, p. 618. act. nr. 618 din 31 mai 1848.

⁸ Ștefan Meteș, *op. cit.*, p. CI—CXI.

⁹ Nicolau Aron, *Monografia bisericilor, școalelor și reuniunilor române din Făgăraș*, Făgăraș, 1913, p. 40, 56, 96.

¹⁰ Arhivele statului Brașov, fondul Prefectura Făgăraș, doc. nr. 99/1848.

rile acțiuni ale națiunii. În zilele premergătoare Adunării Naționale din 3/15 mai 1848, printre miile de țărani din toate colțurile țării, care se îndreptau spre Blaj, se numărau și locuitorii satelor făgărășene¹¹. Inflăcăratele discursuri de pe Cîmpia Libertății, cele 16 puncte ale petiției naționale, ce demonstau voința dirză a maselor de a-și vedea respectate revendicările lor sociale și naționale, au avut menirea să entuziasmeze inimile românilor făgărășeni. Semnificativ este și faptul că, printre cei aleși să prezinte la împărat cererea națiunii de la Blaj, se numărau și reprezentanți ai acestui ținut¹².

În urma hotărîrii dietei de la Cluj, din mai 1848, de încorporare a Transilvaniei la Ungaria, a intensificării măsurilor represive ale autorităților maghiare, revoluția din Transilvania intră într-o nouă fază a desfășurării sale. Românii transilvăneni se vor aduna între 3/15—12/25 septembrie în cadrul celei de a treia adunări de la Blaj. Aici s-a hotărît organizarea și ridicarea armată a poporului român ardelean¹³. Aceasta era consecința ne-număratelor samavolnicii ale dregătorilor și domnilor de pămînt, ale jafurilor, bătăilor și închisorilor pe care le-au suportat revoluționarii români.

În toamna anului 1848, masele țărănești au pornit pe drumul vechi al luptei împotriva nobililor care căutau să mențină și să intensifice exploatarea precum și împotriva persecuțiilor și abuzurilor dregătorilor comitatului. Sînt semnalate acțiuni ale obștilor țărănești din comunele Drăguș, Ucea de Jos, Sîmbăta de Jos, Iași, Voivodeni, de ocupare prin forță a unor proprietăți ale curții nobilare a boierului Iosif Brukethal. Din acest motiv, el se va adresa Comitetului de păcificațiune din Sibiu (Comitetul Națiunii Române) ca acesta să ia grabnice măsuri contra „jafurilor care s-au făcut. . .” în aceste comune asupra pădurilor și proprietăților sale, cerînd „să se întocmească o comisie, care să aducă la lumină făcătorii de pagube și a pedepsi pe vinovați în modul cel mai aspru. . .”¹⁴. Totodată, acesta roagă Comitetul să dea „puternică poruncă”, ca țărani să nu se ridice împotriva unor dregători ai săi¹⁵. Asemenea acțiuni țărănești au avut loc și pe proprietatea grofului I. Teleki, în comuna Arpașul de Sus, unde locuitorii au intrat în pădurea nobilului și în suprafețele de finaț¹⁶.

¹¹ Victor Chereșteșiu, *Adunarea Națională de la Blaj*, București, Editura politică, 1966, p. 145.

¹² George Barițiu, *op. cit.*, vol. II, Sibiu, 1890, p. 124—125.

¹³ *Ibidem*, p. 242—249.

¹⁴ Arhivele statului Brașov, fondul Prefecturii Făgăraș, doc. nr. 92/1848.

¹⁵ *Ibidem*.

¹⁶ *Ibidem*, doc. nr. 93/1848.

Alături de acțiunile contra proprietăților nobiliare, țărani din districtul Făgărașului au opus o dirză rezistență față de recrutări. În septembrie 1848, în mai multe comune, printre care Perșani, Cuciulata, satul Lupșa, țărani s-au opus comisiei de recrutare, căutând să împiedice înregistrarea și recrutarea tinerilor în armată, sub motivul că ei nu vor servi intereselor de clasă ale nobilimii¹⁷.

La începutul lunii septembrie a anului 1848 acțiunile antifeydiale ale locuitorilor Făgărașului căpătau un tot mai pronunțat caracter revoluționar. Descriind atmosfera revoluționară din această parte a țării, „Gazeta Transilvaniei“ nota că „Se mai sună tare ca românii săteni provinciali ar sta gata a cere arme și a se militariza în regimente de graniță...“¹⁸.

La scurt timp în Țara Făgărașului se va organiza una din cele 15 legiuni române constituite pe baza hotărârii Adunării Naționale din septembrie de la Blaj și aprobate în 21 octombrie de înalta comandă generală din Sibiu¹⁹. La conducerea acestei legiuni au fost ales prefectul Iovian Brad²⁰

Legiunea Țării Făgărașului, condusă de prefectul Iovian Brad, numit în această funcție de Comitetul Național Român, se va baza, în împrejurările dramatice ale revoluției, numai pe contribuția materială a românilor făgărășeni. Din punct de vedere al organizării, Prefectura română a Țării Făgărașului a împărțit teritoriul districtului în mai multe centurii și decurii, organizând apărarea militară cu ajutorul populației satelor²¹.

Lângă orașul Făgăraș, în comuna Șercaia se va organiza tabăra militară a românilor făgărășeni. Aici își va fixa pentru un timp cartierul general felmareșalul Gedeon — comandantul suprem al trupelor imperiale din Țara Birsei, care va detașa de acolo pe prefectul Iovian Brad „cu trupa sa de lăncieri“, pentru unele acțiuni militare în Țara Birsei²².

¹⁷ *Ibidem*, actele prezidențiale, doc. nr. 83, 84, 87/1848.

¹⁸ „Gazeta Transilvaniei“, anul XI, nr. 73 din 6/18 septembrie 1848, p. 301.

¹⁹ George Barițiu, *op. cit.*, p. 309—311.

²⁰ Iovian Brad, născut la 20.X.1817 la Orlat, își termină studiile la școala din Blaj, după care trece în România, ca profesor de limba germană la școala din Craiova. Reîntors la 1848 în Transilvania, este numit prefect în districtul Sibiului iar apoi în districtul Făgărașului (C. Diaconovici, *Enciclopedia Română*, vol. I, Sibiu, 1898, p. 558; Silvestru Moldovan, *În Panteon*, Sibiu, 1901, p. 70). În timpul celei de a treia Adunare de la Blaj, din septembrie 1848 tinărul locotenent de grăniceri, Iovian Brad va fi alături de Avram Iancu și Axente Sever, în mobilizarea românilor la adunare, va conduce coloanele de grăniceri de la Orlat la Blaj. În aceste momente el va fi în fruntea acțiunilor de organizare și instruire militară a românilor (Al. Papiu Ilarian, *Istoria Românilor din Dacia Superioară*, vol. III, p. 48, 57, 58; George Barițiu, *op. cit.*, p. 245).

²¹ Arhivele statului Brașov, fondul Prefecturii Făgăraș, oct. nr. 10/1849.

²² *Ibidem*; G. Barițiu, *op. cit.*, p. 318—319.

Despre organizarea Legiunii române a Făgărașului vorbește și „Gazeta Transilvaniei“, care arată că, în tabăra de la Șercaia s-au adunat la 23 octombrie 1848, din tot districtul Făgărașului „o mare sumă de români armați și căpitani sub perfecții lor comandanți“. Același ziar anunța că, în acest ținut „numărul românilor armați va trece de peste 10 mii, partea cea mai mare cu lance“²³. Din tabăra de la Șercaia sînt cunoscute faptele militare ale unor conducători ca viceprefectul Ioan Comșa sau centurionul Voicila din Cuciulata, care au organizat detașamente armate românești și acțiunile de apărare a Țării Oltului²⁴.

Acțiunile revoluționare se îndreptau în această perioadă tot mai insistențios împotriva autorităților administrative, reprezentate în majoritate de funcționarii unguri. La 25 octombrie toți „oficialii“ (reprezentanții autorității administrative) au fost siliți a demisiona²⁵. Din inițiativa Comitetului Națiunii Române de la Sibiu se iau măsuri și la Făgăraș pentru alegerea unei administrații provizorii²⁶; dreptul de numire pentru posturile de conducere îl exercită generalul comandant Puchner, punînd în fruntea administrației de regulă cite un ofițer pensionat din armata imperială, iar ca „Adlatus“ (adjunct) un conducător român. Astfel, la Făgăraș e numit la 30 octombrie ca vicecăpitan un colonel pensionar, avînd ca ajutor pe preotul Moldovan din Racovița și pe tribunul Ioan Iovian Brad (prefect al Legiunii române)²⁷.

Această situație provizorie durează pînă la 12 noiembrie 1848, cînd vor avea loc alegeri și numiri generale în administrația orașului. Anunțînd acest eveniment „Gazeta Transilvaniei“ menționa că: „Astăzi districtul Făgărașului sau mai pe românește Țara Oltului avu o zi mare, însemnată, scumpă. Astăzi poporul român în număr de 70 mii își alege prin ai săi deputați pe oficialii de ținut...“²⁸.

Pentru organizarea alegerilor Comitetul Națiunii Române delegase pe tribunii August Treboniu Laurian și Ion Bran, conducători ai revoluției din Transilvania²⁹, membri ai Comitetului.

²³ „Gazeta Transilvaniei“, anul XI, nr. 84, din 14/26 octombrie 1848, p. 345.

²⁴ Arhivele statului Brașov, fondul Prefecurii Făgăraș, oct. nr. 10/1849.

²⁵ „Gazea Transilvaniei“, anul XI nr. 85 din 18/30 octombrie 1848, p. 305—351.

²⁶ *Ibidem*, nr. 88 din 28 octombrie 1848 p. 363.

²⁷ *Din istoria Transilvaniei*, vol. II, București, 1961, p. 97.

²⁸ „Gazeta Transilvaniei“, anul XI, nr. 90 din 4/16 noiembrie 1848, p. 369.

²⁹ *Ibidem*; vezi și Ioan Cavalev de Pușcariu, *Note despre întîmplările contemporane*, Sibiu, 1913, p. 9.

În cadrul unui entuziasm general sînt aleși secretari ai adunării George Barițiu, Ioan Bran, Ion Popazu, David Almășan și Dimitrie Popovici. Poporul adunat a aprobat apoi prin aclamație alegerea următorilor funcționari administrativi în districtul Făgărașului: vicecăpitan — David Almășan, fost profesor la Vălenii de Munte; notar prim — Ion Aldulea, fost avocat, în Brașov; vice notar — Nicolae Găetan, jurist; perceptor — Constantin Secăreanu, avocat, secretar la magistratul Brașovului. De asemenea au fost aleși asesori următorii: Matei Pop (deputat la Pesta); Aron Pumnul (în absență), profesor de filozofie la Blaj; Ioan Codrea (Drăgușan), profesor la Ploiești; Dimitrie Popovici, („tricesimator“) la Brașov; Gh. Șullerii (Suleriu), avocat la Sibiu; Ioan Pușcașu (Pușcariu), jurist, profesor la Brașov; Ilie Morariu și Gheorghe Făgărășianu. Dintre cei aleși, majoritatea erau intelectuali din Țara Birsei; din districtul Făgărașului au fost aleși 5 funcționari³⁰.

Subliniind importanța acestui eveniment și bucuria locuitorilor din districtul Făgărașului odată cu instaurarea administrației românești, „Gazeta Transilvaniei“ arată că, „alegerile au constituit cea mai mare și mai dreaptă bucurie a tuturor românilor“³¹. Tot atunci, salutînd aceste mari acte politice, instaurarea administrației românești la Făgăraș și în alte centre, Nicolae Bălcescu, arăta că aceste fapte vor constitui chezașia triumfului de miine al revoluției³².

Confirmarea alegerilor de la Făgăraș s-a făcut prin înaltul ordin al comandantului general imperial din Transilvania, la 6 decembrie 1848³³.

Instaurarea administrației românești de la Făgăraș, constituie încă un moment important în cadrul legăturilor conducătorilor revoluționari din țările române. Unii revoluționari români de origine transilvăneni, ca: David Almășanu, Ion Codru-Drăgușan, profesori în Țara Românească, care au avut un rol activ în revoluție, reîntorși în Ardeal în 1848, îndeplinesc pe lângă Comitetul Națiunii Române din Sibiu o serie de acțiuni revoluționare, devin purtătorii ideilor înaintate ale revoluției din principate, stabilesc legături și contacte cu fruntașii mișcării revoluționare din Transilvania, cu cei din „Țara Birsei“ și „Țara Oltului“.

³⁰ „Gazeta Transilvaniei“, anul XI, nr. 90 din 4/16 noiembrie 1848, p. 369; vezi și Ioan Cavaler de Pușcariu, *op. cit.*, p. 9 și 22; Andrei Birseanu, *Istoria Școlilor Centrale din Brașov*, 1902, p. 578; C. Diaconovici, *Enciclopedia Român*, tomul I, Sibiu, 1898, p. 92, 692, 695.

³¹ „Gazeta Transilvaniei“, anul XI, nr. 90 din 4/16 noiembrie 1848, p. 369.

³² Cornelia Bodea, *Lupta românilor pentru unitate națională, 1834—1849* București, 1967, p. 184.

³³ „Gazeta Transilvaniei“, nr. 101 din 13 decembrie 1848, p. 1.

Noua administrație instaurată a constituit o adevărată autoritate politică românească, care a apărat, în tot decursul activității sale drepturile politice și civile ale poporului român. Încă de la instaurarea ei, administrația românească de la Făgăraș a fost considerată ca un organ al voinței poporului român, care avea menirea să înfăptuiască dreptatea pentru cei asupriți. De aceea, locuitorii districtului îi vor cere în repetate rânduri ajutorul contra abuzurilor nobililor. Astfel, în luna noiembrie 1848, faptul bătrînilor din comuna Arpașul de Sus înaintează o plîngere administrației românești a Făgărașului, în numele locuitorilor, a soldaților grăniceri din comuna și a celor din cătunul Lupșa, în care arată „Onoratului comitet al Făgărașului“, abuzurile curții nobiliare a grofului Teleki, care le-a ocupat prin forță o parte din pămînturi, trei munți mai multe suprafețe de fînațuri și pădure³⁴.

Activitatea administrației române a districtului Făgăraș a fost coordonată de Comitetul Națiunii Române din Sibiu. Printr-o serie de adrese ale acestui comitet, semnate de George Barițiu și Florian Aron, se trimiteau autorității de aici, dispoziții și sarcini izvorite din mersul evenimentelor revoluționare. Pe această cale se cerea administrației Făgărașului să manifeste răspundere față de drepturile cetățenilor sași, să stăvilească orice manifestare de învrăjbită națională³⁵.

La sfîrșitul anului 1848 în Transilvania a pătruns armata maghiară, condusă de revoluționarul Iosif Bem; ca urmare revoluția a intrat într-o nouă fază. În luna martie 1849, odată cu trecerea trupelor maghiare conduse de I. Bem de la Sibiu și Făgăraș și de aici la Brașov, prefectura și administrația română a Făgărașului se dezorganizează. O parte din conducătorii acesteia, printre care David Almașan, I. Codru-Drăgușan, Ioan Pușcariu, la fel ca și ceilalți conducători români ai revoluției, se vor refugia în Valahia³⁶.

În decursul existenței lor, prefectura și administrația română a Făgărașului au adus o contribuție importantă la cauza generală a revoluției. Conducătorii acestora, prin faptele lor revoluționare se înscriu în rîndul generației eroice a anilor 1848—1849, din țările române.

³⁴ Arhivele statului Brașov, fondul Prefectura Făgăraș, pachet nr. 1371—2124.

³⁵ *Ibidem*, doc. nr. 97/1849, nr. 43/1848.

³⁶ *Ibidem*, doc. nr. 21, 53, 54/1849, oct. nr. 68/23 aprilie 1849; vezi și Ion Cavaler de Pușcariu, *op. cit.*, p. 22.

Alături de întregul popor, românii făgărășeni vor lupta în deceniile următoare, sub îndboldul mărețelor idei pașoptiste pentru unirea, independența și desăvîrșirea unificării statului național român. Mărețele idealuri vor fi înlăptuite prin lupta comună a tuturor locuitorilor, din toate regiunile țării, prin eforturile întregii națiuni.

REVOLUTIONÄRE HANDLUNGEN VON 1848/1849 IM FOGARASCHER LAND (ZUSAMMENFASSUNG)

Auf Grund von Archivdokumenten und zeitgenössischen Presseberichten stellen die Verfasser die Teilnahme der Rumänen aus dem Fogarascher Land an den Ereignissen der Revolutionsjahre 1848/1849 dar.

Die erhabenen Ideale der Revolution — die Vernichtung der feudalen Produktionsverhältnisse, das Streben nach Unabhängigkeit und nationaler Einheit — mobilisierten die Bauernmassen, die Stadtbewohner und die Intellektuellen des Fogarascher Distrikts zum Kampf. So wie überall, wo sie ausbrach, war die Revolution auch in diesem Gebiet dazu bestimmt, das jahrhundertelange Streben der rumänischen Bevölkerung nach sozialer Freiheit, nach Unabhängigkeit und nationaler Einheit zu verwirklichen.

Mit den Ereignissen vom Frühjahr 1848, besonders mit der Grossen Nationalversammlung von Blaj (Blasendorf) (3./15. Mai 1848), an der auch Vertreter der Bauern aus den Dörfern der Fogarascher Landes teilnahmen, begannen die revolutionären Handlungen im Gebiete am mittleren Laufe des Altflusses. Die Bauernaktionen in den Gemeinden Drăguș, Ucea de Jos, Sîmbăta de Jos und Voivodeni gehörten mit zu den revolutionären Ereignissen und richteten sich gegen die Adelshöfe, gegen die Übergriffe der Beamten sowie gegen die gesamten Verwaltungsapparat.

Im Fogarascher Land wurde auf Grund eines Beschlusses der Nationalversammlung in Blaj (Blasendorf) vom September 1848 eine der 15 rumänischen Legionen gebildet. Das Rumänische Nationalkomitee von Sibiu (Hermannstadt) ernannte Iovian Bradu zum Präfekten der rumänischen Legion. Die Legion und ihre Führung wirkten an der Spitze der revolutionären Aktionen zur Organisation und Verteidigung des Fogarascher Landes.

Die revolutionären Ereignisse vom Herbst 1848 brachten die Beseitigung der „Offizialen“, der Verwaltungsbeamten von Făgăraș (Fogarasch)

sowie die Durchführung von Wahlen für eine neue, revolutionäre Verwaltung. An diesen Wahlen, die am 12. November 1848 stattfanden, nahmen seitens des Rumänischen Nationalkomitees aus Hermannstadt mehrere Führer der Revolution in Siebenbürgen teil: August Treboniu Laurian, Ioan Bradu, George Barițiu, David Alășeanu, Ion Codru-Drăgușanu u. a. Die rumänische Verwaltung des Fogarascher Landes verteidigte während der ganzen Dauer ihrer Existenz die politischen und bürgerlichen Rechte der Bevölkerung dieses Gebietes. Nach dem Einzug der vom Revolutionsgeneral Josef Bem geführten ungarischen Armee im Frühjahr 1849 in Siebenbürgen, wurde die rumänische Legion und die rumänischen Verwaltung im Fogarascher Land aufgelöst und ihre Führer flohen in die Walachei. Die revolutionären Aktionen der Fogarascher Rumänen in den Jahren 1848/1849 sind ein wesentlicher Bestandteil des Kampfes gegen den Feudalismus, gegen die soziale und nationale Ausbeutung.